

III.

Zes maanden later, toen een heerlijke lenteadem de laatste sneeuw snel deed verdwijnen, zat de Heer Van Raalwijk weder in de oude diligence, die hem naar Berenkamp bracht. Hij wilde zijnen bejaarden vriend bezoeken. Nog stond zijn gelaat ernstig, maar de bittere uitdrukking, die het lang had ont-sierd, was verdwenen. Hij was genezende van eene zeer diepe wonde, welke eene begaafde en zeer ontwikkelde, maar gewetenlooze vrouw hem had toe-gebracht. Hij zocht nu den balsem, die ook het litteeken zou doen ver-dwijnen.

Hij verlangde zijne kleine vriendin weder te zien. Dat beeld van vol-komen onschuld en goedheid had hem sedert verleden najaar niet meer verlaten.

Wederom vond hij alleen de ouders, niet haar.

Waar was zij? Naar het graf van haar broertje, van haren lieveling. De jonge man schrikte; hoe kon zoo iets vreeselijks geschied zijn? Ja, zoo werd hem medegedeeld, in October, toen Anna examen was wezen doen, had het altijd zeer teere jongske kou gevat en eene bezetting op de borst had hem binnen twee dagen weggenomen. Zijne zuster was nog juist bijtijds gekomen om het stervende kind in hare armen te nemen en te zien heengaan.

De Heer Van Raalwijk had geen woorden. Hij stond op en vertrok; hij werd gedreven naar het kleine, eenzame kerkhof, waar nu, dat wist *hij* beter dan iemand ter wereld, met het dierbare broertje ook de vreugde, de hoop, de verwachting van het arme, jonge meisje begraven lagen.

Hij naderde zacht. Dáár, bij eene kleine, eenvoudige zerk op het groene gras, waar zich reeds een enkel Meibloempje vertoonde, zat Anna met gevouwen handen en bleek gelaat. De lentezon speelde op den grijzen steen.... en de boomen begonnen te knoppen....

Hij knielde bij haar neer en nam hare handen in de zijne. Zij schrikte niet van zijn verschijnen; zij zag hem slechts treurig aan.

„Mijne arme, arme Anna,” fluisterde hij; „moet ik u zóó weder vinden? Vertel mij van uw lief, klein broertje.”

Groote tranen stortten uit hare oogen. Zij boog het hoofd op zijne handen en snikte hartstochtelijk.

Dan deed zij hem het droeve verhaal, hoe zij, na het examen thuis komende, al geschrikt was, daar zij het kind niet aan den wagen zag staan om haar af te halen. Binnentredende had zij haren lieveling zeer ziek en benauwd gevonden; hij had zijne vermagerde handjes naar haar uitgestrekt, doch had niet meer kunnen spreken en zóó was hij gestorven.

Van zich zelve sprak zij niet, en dat was het welsprekende in de treurige mededeeling.